

1. DÍL

V Brně na Kolišti

V Brně na Kolišti vybuchla bomba. V kuchyni u Zlatovlásky to bylo slyšet jako mlasknutí ježka hltajícího rumovou pralinku. (Správně, zapamatujme si to: mlasknutí ježka hltajícího rumovou pralinku.) Ale protože v kuchyni opravdu byl ježek (jmenoval se Miloš), nikdo tomu nevěnoval pozornost. Jenom Zlatovláška řekla (pětiletému) Kryštofovi, aby už Miloše konečně odnesl na zahrádku.

Uvážíme to, odpověděl.

A co tím chceš říct, kamaráde?

Nic víc, než že to uvážíme, zatvrdil se Kryštof a nedalo se s ním hnout.

To mě mrzí, chtěla jsem se spolehnout. Jak dlouho už Miloše nosíš na zahrádku?

Už hodně dlouho, přiznal. Dřív než to všechno začalo.

Ale Zlatovláška se už nezeptala co. Oba moc dobře věděli, do čeho jsou namočeni a co zatím zatajili jak před Šebestiánem, tak před Davidem. Scenárista je totiž poprosil: Zatím o tom nemluvte, nechci, aby se to rozkřiklo po Brně, a rád bych, aby se ty první sekvence dělaly v autentické atmosféře. Jakmile se lidi doví, že se tady natáčí televizní seriál s hvězdným obsazením, budem je mít pořád za krkem.

Dole stiskl Adam klakson a Zlatovláška napsala na lístek: *Šebestiáne, stěhuju se s Kryštofem zas na týden k Davidovi. Veze nás tam Adam.*

Ale nedojeli daleko. Sotva zahrnuli z Malinovského náměstí na Koliště, musel Adam vylézt z vozu a dozvěděl se, že zde před chvilkou vybuchla bomba. Projížděl tudy chladírenský

vůz a najednou vyletěl ve sloupu ohně vzhůru a zůstalo po něm jen ožehnuté místo.

Taky by se to dalo klidně nazvat nanebevzetím, řekl jeden z policajtů. Ale druhý ho okamžitě opravil: Napeklovzetí! Když, tak dopekelvzetí! dala jim flek tlustá policajtkta.

Na Koliště se pořád sjížděli další a další policajti, hasiči, sanitky, pyrotechnici, ale taky televizáci (v tom shluku lidí zahlídla Zlatovláska scenáristu, ale ten si rychle přiložil prst na rty!), a tak Adam raději vycouval a jel pak kousek po Cejlu a na třídu Milady Horákové se dostal bočními ulicemi.

Projeli kolem hospody U kaštanů a zastavili před vysokým činžákem s elegantním nárožním rizalitem, vyplněným velkými prosklenými balkony. Tak výrazně se lišil od ošuntělého činžáku na Úvoze, odkud právě přijeli. Však střídání těch dvou tak rozdílných domovů mělo cosi do sebe, to třeba Zlatovlásce přiznat.

Davidu zastihli ještě před obrazovkou, díval se na reprízu včerejší Jednadvacítky (politologové se tam dohadovali, jestli je Klaus vůbec ochoten domluvit se s Luxem a Rumlem na pracovní koalici).

Zatímco se díváš na včerejší zprávy, vybuchla na Kolišti bomba.

No jasně, přivezl tě Adam, ne?

Jenže to nemám od Adama. Mluvili jsme přímo s lidma, co to viděli. A na dlažbě byl ožehnutej flek ve tvaru nákladáku.

David zhasl obrazovku a zašklebil se na Kryštofa a řekl mu, otevři si ledničku a to, co uvidíš vpravo nahoře, je všechno tvoje. A Kryštof hned naklusal do kuchyně a v té chvíli David vyjel po Zlatovlásce, ale ta šikovně uhnula.

Budem na to mít celej večír a taky myslím celou noc, ne?

Aspoň závdavek.

A čemu říkáš závdavek, Davide? Není závdavků! Buď všechno, anebo nic!

Ale to se už vrátil Kryštof, děsivě od čehosi zaprasený.

Ty už to máš v sobě? podivil se David. Tebe radši šatit, než krmít! Na předsíni je mraznička, otevři si ji, a co najdeš vlevo dole, je tvoje.

To dá rozum, že teď nemáš chuť, když jste to cestou dělali s Adamem! Vymrskala sis libido!

Jak jsem to mohla dělat s Adamem, když u toho byl Kryštof?

Vidíš, přiznáváš se!

Zbláznil ses!

Teď jsi právě řekla, že u toho byl Kryštof!

Zlatovláska vybuchla smíchy. Promiň, stejně by mě zajímalo, proč tě to s Adamem tak strašně nasírá? Jestli to opravdu s někým často dělám, tak je to Šebestián.

A v té chvíli vešel zas Kryštof.

Jen podívej se na něho, potěšila se Zlatovláska. Není můj syn pátoz reinkarnací velkého prasete cejlonského?

A Kryštof hned šťastně zachrochtal, úděsně zasviněný jak od toho z ledničky, tak od toho z mrazničky.

Ale to se už Davidova matka, přesná jak smrt, přezouvala v předsíni. Sára zbožňovala Kryštofa, ale neměla valné mínění o Zlatovlásce (nepopírám, je opravdu krásná, říkala vždycky Davidovi, ale taky bys měl vědět, že je to třípytný klenot z hnoje, a snad smím aspoň doufat, že to mému synovi jednoho dne dojde). Odpověděla chladně na Zlatovlásčín pozdrav a už se rozhlížela po Kryštofovi, ale když uviděla, jak je od hlavy k patě od čehosi přímo zasraný, srdce jí to mohlo utrhnout. A David se Zlatovláskou se rychle sbírali k odchodu.

Takhle totiž vypadal Kryštofův den u Davida. Od rána do večera se o něho starala Sára, Davidova matka. Stejně jako u Šebestiána se zas o něho starala Josefina, Šebestiánova matka. Josefina připravovala Kryštofa do školy, a to s takovým zápalem, že uměl číst a psát už ve čtyřech letech. Ale nejen zásluhou toho zápalu. Kryštof byl totiž po čertech chytrý děc-

ko. Už v těch čtyřech pěti letech byl ochoten sežrat všecku moudrost světa. Aniž ho ta ochota naplňovala protivnou domýšlivostí dětských primadon. A to zas bylo nejspíš zásluhou Sáry, která nejen doplňovala Josefininy školské lekce, ale především se věnovala Kryštofově citové stránce, rozvíjela jeho citové nadání ruku v ruce s jakýmsi řekneme přímo filozofickým fundamentem, čímž se tady, nelekejte se, míní, že vedli spolu hovory o životě a smrti. Takže pedagogický konglomerát těch dvou milujících babiček stvořil dítě, jehož hypertrofovaný rozum uzavřel sňatek se stejně obézní emocionalitou, jak by to pojmenoval Šebestián. A dnes například měla Davidova matka v úmyslu věnovat se Kryštofově vrozené náchylnosti ke zvířecímu světu, jeho citovým vazbám na všechno, co nosilo chobot, tahalo za sebou dlouhý ocas, anebo aspoň roztáhlo netopýří křídla, slovem, chtěla ho vzít do brněnské zoologické zahrady.

David byl zaměstnán jako redaktor v brněnském studiu Českého rozhlasu a Zlatovláska jezdila s tramvajemi. A tak dnes v 10.12 střídala řidiče jedenáctky na zastávce nahoře na České. Měla tedy ještě čas doprovodit Davida a stavili se spolu v bistru nedaleko rádia.

Co ty víš o židovským náboženství?

Obávám se, že nic víc než ty. Proč se ptáš?

Někde jsem teď četla, že židovský náboženství vlastně vůbec není náboženstvím, protože mu prý chybí, jo, Davide, takhle to tam stálo: zakotvenost v osobním transcendentním Bohu.

To že mu chybí?

Tvrdijou to. Víš, v poslední době začínám cítit, že bych chtěla být věřící. Jenže kterýho náboženství se chytit? A copak to vůbec může záviset na mý libovůli?

A Zlatovláska mluvila rychle a překotně, jako kdyby teď okamžitě chtěla něco moc důležitého sdělit, ale přitom zároveň věděla, že už na to má jen pranepatrně času, takhle maličko času, Davide, a promnula mezi prsty zrněčko prachu, a kro-

mě toho si byla taky moc dobře vědoma, jak se jí nedostává přesných a výstižných slov a vlastně se jen pořád bezmocně motá na místě a neříká vůbec, co by chtěla říct, jsem z toho úplně vyšinutá, Davide, vím, že je to strašlivě důležitý a vůbec to nedokážu vyslovit! David jí trpělivě naslouchal, ale pak se najednou podíval na hodinky a zeptal se, jestli už náhodou neměla vystřídat řidiče jedenáctky?

Zlatovláska se ještě ve dveřích otáčí a křičí na Davida, Davide, můj bubeníku, můj tambore švarný, něco se se mnou děje, tady vevnitř se mi rozsvítilo nějaký světylko a nevím ti, co to je a proč to najednou tak zuřivě svítí!

David čeká, až mu číšník vrátí z dvoustovky, ten však nad ním jen stojí, přešlápne a počká si, až za Zlatovláskou zapadnou dveře, a pak řekne: Taky já mám tu zkušenost jak ta dáma.

Proboha, poleká se David, taky jsem váš bubeník a tambor?

Ne, to zrovna ne, chtěl jsem říct, že váš hlas probouzí v li-dech světylka. I já se každý den výslovně těším na vaše pravidelný rozhlasový komentáře.

Takže posloucháte veřejnoprávní rozhlas?

Nic jinýho neposlouchám, lze číšník, až mu z toho povyros-te boule na holý lebce.

Jenže já nemám žádný pravidelný komentáře. Vlastně nemám vůbec žádný komentáře.

Ale něco přece máte, to mi neříkejte!

Jo, něco mám.

Tak vidíte a zrovna to já poslouchám! A číšník vrací Davidovi padesátikačku a David čeká, co ještě vysolí, ale spadla klec a z číšníka už nic neleze.

Tak vyžvejknete ještě stovku, požádá ho David, dal jsem vám celýho Komenskýho! Ale číšník se dušuje, že neví o žádným Komenským, dal jste mi akorát Karlíka Čtvrtýho, a špičkami palce a ukazováčku ho povytáhne ze svý šrajtofle.

A můj Komenskej je hnedka pod ním!

Kdepak, brání se číšník a ukazuje peněženku, mám tady už jen sbor svatejch Anežek, kterým, pohleďte, káže jeden Palackej a čtou jim pohádky dvě Barunky Panklový, a tady, vidíte, jim ještě zpívá jedna Ema Destinová. Ale nikde žádnéj váš Komenskej.

A v té samé chvíli na vzdáleném konci města, totiž na Mniší hoře, prošla právě Sára s Kryštofem bránou zoologické zahrady, koupila lístky a stoupali spolu do kopce k nejbližším klecím.

Vypadá to, začal si Kryštof, že se nám letos nedaří vrátit Miloše do přírodního procesu.

Bůh mě netresci, pomyslela si Sára, vždyť to dítě mluví jako můj nebožtík Josele, když si po nedělním obědě četl noviny a komentoval světové události.

Kdo je Miloš?

Nezlob se, babi, ale o tom jsme se už přinejmenším stokrát bavili. Miloš je ježek. Každý podzim ho sebereme a uhníždíme u nás v kuchyni. Tam přečká podzimní plískatice i všechna zimní zvěrstva a na jaře ho zas vypustíme do jeho přirozeného biotopu. Letos se nám však vypouštění nedaří. Letos se nám Miloš zatvrdil a nikdo s ním nehne.

Plískanice nebo plískavice, opravila ho Sára. Řekls plískatice, a to vůbec nic neznamená. A kromě toho si nejsem jista těmi zimními zvěrstvy. Co tím asi míníš?

Jak se to vezme. Například náledí, špatně posypané dálnice, umrzlé uši, umrzlé nosy, ale taky nedostatek potravy pro lesní zvěř.

Příznám se, že jsem zapoměla, kdo tak vašeho ježka pojmenoval.

Byla to... Zlatovláska?

Ale vůbec ne, byl jsem to já, připomněl Kryštof.

Dost mě teda zaráží, proč jsi Miloše nepojmenoval nějakým zvířecím jménem.